

és preferible aplicar, com aconsella en Péan, en el tractament dels pediculs, dugues agulles entrecruades que atravessen perpendicularment l'uter, logrant amb això una major seguretat, puix essent dugues, és doble l punt d'apoi sobre la paret abdominal i priven que pugua escapar-se l munyó i al mateix temps el que s'escorri la lligadura elastica.

Una vegada buida la cavitat, s'estira l'uter cap enfòra tot lo possible sèns tocar la placenta; s'aplica molt aprop del coll un tubo de goma quina elasticitat ha sigut provada donant dugues voltes apretades; se subjecten els extrems, després de fer-hi un nus, entre les dents d'una pinça, o amb un clam; i se talla tot seguit l'uter transversalment, dos centimetres per sobre de la lligadura elastica, aixís com els annexes de cada costat si s troben per sobre; i, si no, se tallen després de lligar-los.

El temps operatori que segueix és la sutura abdominal, si bé alguns autors esperen practicar-ho després d'haver tractat el munyó, reservant fer-lo abans tant sols en els casos d'infecció de l'uter, en que és necessari tancar lo més aviat possible la ferida abdominal pera restar aixís una causa d'infecció peritoneal que pot sobrevindre al contactar els liquids putrits procedents de l'uter al peritoneu. Al meu entendre, és preferible fer-ho després de l'ablació de l'uter, per les raons abans dites, puix com més aviat se tanqui hi haurà menys perill de que caigui res dintre de la cavitat. La sutura deu esser profunda i superficial: la primera, agafant tot el gruix de la paret, i la segona, com el seu nom indica, tant sols la pell; més també és convenient aplicar alguns punts de sutura entre l pedicul i la paret abdominal pera lograr la major fixació del mateix. Tots aquests punts de sutura deuen fer-se am seda i treure-s als sis o vuit dies. Una vegada feta la sutura, se renta bé la regió, s'hi escampa iodoform i s'hi posa un xic de glaça i cotó antisèptics.

La curació del munyó requereix moltes atencions: en primer lloc és convenient reduir tant com se pugui la superfície del mateix amb unes estisores i pinces, tallant la mucosa, escantant el munyó pel centre i cauterisant-ho a continuació amb el thermo-cauteri o el chlorur de zinc, essent de poc resultat practic el fer-ho am perchlorur de ferro, com aconsella Péan.

Pera la cura del pedicul se rodeja am glaça esterilizada, i millor iodoformica, escampant-hi, segons Ribemont, una barreja de tanin, iodoform i acid salicilic; però crec més factible i de millors resultats la cura amb un decuit de quina camphorat, fent bones rentades i deixant al mateix temps sobre l pedicul com-